

Brahmajāla sutta.

Sutta par pilnības tīklu.

Sutta pitaka. *Sīlakkhandha-vagga. Dīgha nikāya I.*

No pāli krieviski tulkojis Aleksandrs Jakovļevičs Sirkins 1974 g.

Uz latviešu valodu tulkojis Imants Kore.

I.

1. Tā es dzirdēju. Reiz Visgodājamākais gāja pa galveno ceļu starp Radžagrahu un Palandu ar lielu mūku pulku, piecsimt mūkiem. Un klaiņojošais askēts Suppija arī gāja pa galveno ceļu starp Radžagrahu un Palandu ar jauno mācekli Brahmadata. Un lūk, klaiņojošais askēts Suppija visādos veidos nopēla Budu, nopēla dharmu, nopēla sanghu; Brahmadata, klaiņojošā askēta jaunais māceklis, toties visādos veidos slavēja Budu, slavēja dharmu, slavēja sanghu. Tā viņi abi, skolotājs un māceklis, runājot viens otram tieši pretējo, soli pa solim sekoja Visgodājamākajam un mūku pulkam.

2. Un lūk Visgodājamākais ar mūku pulku ieradās valdnieka mājoklī Ambalattā, lai pārļautu nakti. Un klaiņojošais askēts Suppija ar jauno mācekli Brahmadata arī ieradās valdnieka mājoklī Ambalattā, lai pārļautu nakti. Un tur klaiņojošais askēts Suppija atkal visādos veidos nopēla Budu, nopēla dharmu, nopēla sanghu; Brahmadata, klaiņojošā askēta jaunais māceklis, toties visādos veidos slavēja Budu, slavēja dharmu, slavēja sanghu. Tā viņi abi, skolotājs un māceklis, runājot viens otram tieši pretējo, soli pa solim sekoja Visgodājamākajam un mūku pulkam.

3. Un lūk, pēc nakts, daudzi mūki uzcēlušies rītausmā, sapulcējās un apsēdās sarunai, sarunājoties tādā veidā: “Cik brīnišķīgi, brāļi, cik neparasti, brāļi, ka Visgodājamākais – visu zinošais, visu redzošais, arhats, pilnībā apgaismotais – tik labi izpratis dažādo būtņu noslieces. Jo lūk, klaiņojošais askēts Suppija visādos veidos nopeļ Budu, nopeļ dharmu, nopeļ sanghu; Brahmadata, klaiņojošā askēta jaunais māceklis, toties visādos veidos slavē Budu, slavē dharmu, slavē sanghu. Tā viņi abi, skolotājs un māceklis, runājot viens otram tieši pretējo, soli pa solim seko Visgodājamākajam un mūku pulkam.”

4. Un lūk Visgodājamākais, uzzinājis par šo mūku šāda veida sarunu, piegāja pie runātājiem un atnācis apsēdies viņam piedāvātajā vietā. Apsēdies, Visgodājamākais vērsās pie mūkiem: “Dēļ kādas sarunas jūs esiet šeit apsēdušies, un par ko pārtrūka saruna starp jums?”

Pēc šiem vārdiem mūki atbildēja Visgodājamākajam: ”Godājamais Skolotāj! Pēc nakts, uzcēlušies rītausmā, mēs sapulcējamies un apsēdāmies sarunai, sarunājoties tādā veidā: “Cik brīnišķīgi, brāļi, cik neparasti, brāļi, ka Visgodājamākais – visu zinošais, visu redzošais, arhats, pilnībā apgaismotais – tik labi izpratis dažādo būtņu noslieces. Jo lūk, klaiņojošais askēts Suppija visādos veidos nopeļ Budu, nopeļ dharmu, nopeļ sanghu; Brahmadata, klaiņojošā askēta jaunais māceklis, toties visādos veidos slavē Budu, slavē dharmu, slavē sanghu. Tā viņi abi, skolotājs un māceklis, runājot viens otram tieši pretējo, soli pa solim seko Visgodājamākajam un mūku pulkam.” Te, Godājamais Skolotāj, arī pārtrūka saruna starp mums, kad atnāca Visgodājamākais.

5. “Kad citi nopeļ mani, vai nopeļ dharmu, vai nopeļ sanghu, tad jums, mūki, nepienākas izjust nedz dusmas, nedz neapmierinātību, nedz nepatiku sirdī. Ja jūs, mūki, dusmosieties vai pārdzīvosiet, kad citi nopeļ mani, vai nopeļ dharmu, vai nopeļ sanghu, vai tad jūs spēsiet spriest, taisnīgi vai netaisnīgi citi runā?” – “Protams nē, Godājamais Skolotāj.” “Kad citi nopeļ mani, vai nopeļ dharmu, vai nopeļ sanghu, tad jums, mūki, pienākas izskaidrot kā nepatiesu to, kas nepatiess. Tāda un tāda iemesla pēc tas ir nepatiesi, tāda un tāda iemesla pēc tas ir nepareizi, un tā nav pie mums, un nevar pie mums to atrast.”

6. “Kad atkal citi slavē mani, vai slavē dharmu, vai slavē sanghu, tad jums, mūki, nepienākas izjust nedz prieku, nedz apmierinātību, nedz līksmību sirdī. Ja jūs, mūki, būsiet priecīgi, apmierināti, līksmi, kad citi slavē mani, vai slavē dharmu, vai slavē sanghu, tad tas jums kaitēs. Kad citi slavē mani, vai slavē dharmu, vai slavē sanghu, tad jums, mūki, pienākas izskaidrot kā patiesu to, kas patiess: “Tāda un tāda iemesla pēc tas ir patiesi, tāda un tāda iemesla pēc tas ir pareizi, un tā ir pie mums, un var pie mums to atrast.”

7. Cik nenozīmīgs, mūki, cik niecīgs un saistīts tikai ar tikumību ir tas, ko spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu, kas gan tas ir – tik nenozīmīgs, tik niecīgs un saistīts tikai ar tikumību, ko spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu?

8. “Atteicies iznīcināt dzīvo, izvairoties iznīcināt dzīvo, vientuļnieks Gautama bez nūjas un bez ieroča, pieticīgs, līdzjūtības pilns, dzīvo labestībā un līdzietībā pret visām dzīvajām būtnēm”- lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

“Atteicies no nešķīstības, šķīstais (celibātu ievērojošais) vientuļnieks Gautama izvairās un atturas no vispārējā kopošanās ieraduma” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

9. “Atteicies no melīgas runas, izvairoties no melīgām runām, vientuļnieks Gautama saka patiesību, saistīts ar patiesību, uzticams, uzticības cienīgs, nekrāpj cilvēkus” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

“Atteicieties no aizkarošas runas, izvairieties no aizskarošām runām, vientuļnieks Gautama neatstāsta citā vietā dzirdēto, lai neizsauktu nesaskaņas ar šejieniešiem, un šeit neatstāsta citā vietā dzirdēto, lai neizsauktu nesaskaņas ar turieniešiem. Viņš apvieno sanaidojušos, uzmundrina saticīgos, apmierināts par satiecību, priecājas par satiecību, bauda satiecību, runā satiecību radīdams” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

“Atteicieties no rupjās runas, izvairīdamies no rupjās runas, vientuļnieks Gautama saka tikai tādu runu, kuri bezgrēcīga, dzirdi priecējoša, labsirdīga, iemājo sirdi, maiga, pieklājīga, dārga daudziem cilvēkiem, patīkama daudziem cilvēkiem.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

“Atteicieties no vieglprātīgas pļāpāšanas, izvairieties no vieglprātīgas pļāpāšanas, vientuļnieks Gautama runā laikā, runā par patiesi notikušo, runā ar labumu, runā par patiesību, runā par atbilstošu uzvedību, savlaicīgi ved neaizmirstamu runu, pamatotu, samērīgu, labumu nesošu” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

10. “Vientuļnieks Gautama izvairās nodarīt kaitējumu visu veidu sēklām un augiem. Vientuļnieks Gautama izvairās ēst pārtiku nelaikā, ņemot tikai vienu ēdienreizi dienā un atturoties no ēšanas naktī. Vientuļnieks Gautama izvairās apmeklēt izrādes ar dejām, dziesmām un mūziku. Vientuļnieks Gautama izvairās lietot vainagus, vīraku, ziedes, greznoties ar rotājumiem un tērpiem. Vientuļnieks Gautama izvairās lietot augstas ložas vai lielas ložas. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt zeltu un sudrabu. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt ēdienam nepagatavotus graudus. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt jēlu gaļu. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt sievietes un jaunas meitenes. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt vergus un verdzenes. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt kazas un aitas. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt gaiļus un cūkas. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt ziloņus, govīs, zirgus un ķēves. Vientuļnieks Gautama izvairās pieņemt laukus un īpašumu. Vientuļnieks Gautama izvairās pildīt vēstnieka vai izsūtāmā pienākumus. Vientuļnieks Gautama izvairās pirkt un pārdot. Vientuļnieks Gautama izvairās apkrāpt uz svariem, apkrāpt naudas lietās, apkrāpt ar mēru. Vientuļnieks Gautama izvairās no nepatiesīguma, negodīguma, melīguma, izvairīguma. Vientuļnieks Gautama izvairās ievainot, nogalināt, slēgt važās, laupīt, zagāt, pielietot varmācību” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

Pabeigta īsā nodaļa par tikumību.

11. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas līdzīgā veidā nest kaitējumu visu veidu sēklām un augiem, un tieši: augošus no saknes, augošus no zara, augošus no celma, augošus no virsotnes, un piektkārt, augošus no sēklas – vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nest kaitējumu sēklām un augiem” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

12. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas līdzīgā veidā uzkrāt un izmantot šādā veidā krājumus, un tieši: ēdiena krājumus, dzeramā krājumus, apģērbu krājumus, apavu krājumus, gultu krājumus, vīraka krājumus, kārumu krājumus - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā uzkrāt un izmantot krājumus” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

13. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas līdzīgā veidā apmeklēt šāda veida izrādes, un tieši: dejas, dziesmas, mūziku, priekšnesumus, deklamācijas, cimbalu spēli, valdnieka dziedātāju uzstāšanos,

bungu spēli, burvju scēnu, čandalu akrobātiskos trikus, ziloņu cīņu, zirgu cīņu, bifeļu cīņu, vēršu cīņu, āžu cīņu, aunu cīņu, gaiļu cīņu, paipalu cīņu, cīņu ar nūjām, dūru cīņu, laušanos, mācību cīņu, kareivju sanākšanu, kaujas ierindu, karaspēka skati - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā apmeklēt izrādes” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

14. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā kauliņu spēlei un vieglprātībai, un tieši: spēlēm “astoņi lauki”, “desmit lauki”, “telpa”, apvedceļš”, santika, khalika, “mezgliņš”, “roka – otiņa”, spēles ar lodītēm, caurulītēm no lapām, maziņu arklu, mokkhačiku, maziņu loku, burtu uzminēšanu, domu uzminēšanai, ķermenisko nepilnību atdarināšanai - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties kauliņu spēlē un vieglprātībai” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

15. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā augtu ložu vai lielu ložu izmantošanā, un tieši: ar pagarinātu sēdekli, ložu ar dzīvnieku attēliem uz roku baltiem, mīkstu vilnu, raibu vatētu segu, baltu vilnas pārklāju, vilnas segu, izrotātu ziediem, kokvilnas pārklājīņu, ar zvēru attēliem rotātu vilnas pārklāju, pārklājs ar bārkstīm malās, pārklājs ar bārkstīm vienā malā, dārgakmeņiem izšūtu pārklāju, zīda pārklāju, paklāju dejotājām, pārklāju ziloņiem, pārklāju zirgiem, pārklāju ratiem, pārklāju no melnās antilopes ādas, pārklāju no kadala antilopes pirmšķirīgās ādas, pārklāju ar baldahīnu, ložu ar skaistiem spilveniem galvgalī un kājām - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties augtu ložu vai lielu ložu izmantošanai ” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

16. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā rotājumiem un grezniem tērpiem, un tieši: svaidījumam, masāžai, apmazgāšanai, izstaiņīšanai, spoguļa lietošanu, acu smēri, vainagiem, ziedēm, sejas pūderi, sejas ziedi, rokassprādzēm, galvas pārsējiem, pastaigu spieķim, zālēm, zobenam, lietussargam, raibām sandalēm, turbāniem, diadēmai, vēdeklim no bifeļa astes, baltām drēbēm - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties rotājumiem un grezniem tērpiem” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

17. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā nelietderīgām sarunām, un tieši: sarunām par valdnieku, sarunām par zagļiem, sarunām par padomniekiem, sarunām par karspēku, sarunām par briesmām, sarunām par cīņām, sarunām par ēdienu, sarunām par dzērieniem, sarunām par drēbēm, sarunām par ložām, sarunām par vainagiem, sarunām par vīraku, sarunām par radiniekiem, sarunām par kaujas ratiem, sarunām par ciematiem, sarunām par tirgotāju apmetnēm, sarunām par pilsētām, sarunām par valstīm, sarunām par sievietēm, sarunām par vīriešiem, sarunām par varoņiem, sarunām par ceļiem, sarunām par ūdenskritumiem, sarunām par iepriekš mirušajiem, sarunām par visdažādāko, sarunām par mieru, sarunām par okeānu, sarunām par to, kas eksistē un kas neeksistē - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties nelietderīgām sarunām” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

18. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā strīdiem, un tieši: “Tu nezini dharmu un pienācīgo uzvedību – es zinu dharmu un pienācīgo uzvedību!”, “Kā tu uzzini dharmu un pienācīgo uzvedību?”, “Tu seko melīgam ceļam, es sekoju patiesajam ceļam!”, “Es esmu pēctecīgs – tu neesi pēctecīgs!”, “Tu pateici beigās to, ko vajadzēja pateikt

sākumā, un pateici sākumā to, ko vajadzēja pateikt beigās!” “Doma tev neapdomāta un nepamatota!” “Tavs teiktais apgāzts un esi uzvarēts!” “Pārtrauc šo runu vai izskaidro, ja vari!” - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties strīdiem” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

19. “Tajā laikā, kad daži cienjami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, nosliecas nodoties līdzīgā veidā vēstnieka vai sūtņa pienākumam, un tieši: valdniekiem, valdnieku padomniekiem, kšatrijiem, brahmaņiem, namsaimniekiem, jauniešiem, nododot “nāc šurp”, “vai tur”, “paņem to”, “nes to tur” - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā nodoties vēstnieka vai izsūtāmā pienākumam.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

20. “Tajā laikā, kad daži cienjami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, var būt gan krāpnieki, gan muldoņas, gan pareģotāji, gan triku rādītāji, kaismīgi vēloties jaunus un jaunus ienākumus - vientuļnieks Gautama izvairās līdzīgā veidā no krāpšanas un muldēšanas.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

Pabeigta vidējā nodaļa par tikumību.

21. “Tajā laikā, kad daži cienjami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenozīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: iztulkojot ķermeņa daļu īpašību pazīmes, priekšnosacījumus, debesu parādības, sapņus, zīmes uz ķermeņa, peļu izgauztas drēbes, veicot upurēšanu uz uguns, upurēšanu ar karoti, upurēšanu ar rīsu sēnalām, upurēšanu ar sarkaniem putekļiem starp sēnalām un graudiem, upurēšanu ar rīsa graudiem, upurēšanu ar attīrītu eļļu, upurēšanu ar sezama eļļu, upurēšana ar muti, upurēšanu ar asinīm; izmantojot zināšanas par ķermeņa daļām, zināšanas par būvēm, zināšanas par laukiem, zināšanas par labvēlīgiem novārdojumiem, zināšanas par mirušo gariem, zināšanas par zemi, zināšanas par čūskām, zināšanas par indēm, zināšanas par skorpioniem, zināšanas par pelēm, zināšanas par putniem, zināšanas par vārnām, dzīves laika paredzēšana, novārdošana pret bultām, dzīvnieku valodas saprašana, - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenozīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

22. “Tajā laikā, kad daži cienjami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenozīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: iztulkojot zīmes uz dārgakmeņiem, zīmes uz nūjām, zīmes uz apģērbiem, zīmes uz zobeniem, zīmes uz bultām, zīmes uz lokiem, zīmes uz ieročiem, zīmes uz sievietēm, zīmes uz vīriešiem, zīmes uz jauniešiem, zīmes uz meitenēm, zīmes uz vergiem, zīmes uz verdzenēm, zīmes uz ziloņiem, zīmes uz zirgiem, zīmes uz bifējiem, zīmes uz vēršiem, zīmes uz govīm, zīmes uz auniem, zīmes uz gaiļiem, zīmes uz paipalām, zīmes uz ķirzakām, zīmes uz garausainiem dzīvniekiem, zīmes uz bruņurupučiem, zīmes uz mežonīgiem zvēriem - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenozīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

23. “Tajā laikā, kad daži cienjami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenozīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: pareģojot, ka valdnieks dosies karagājienā, ka valdnieks nedosies; ka šejienes valdnieks uzbruks, ka svešais valdnieks atkāpsies; ka svešais valdnieks uzbruks, ka šejienes valdnieks atkāpsies; ka šejienes valdnieks uzvarēs, ka svešais valdnieks tiks sakauts; ka svešais valdnieks uzvarēs, ka šejienes valdnieks tiks sakauts; ka viens uzvarēs, ka būs otra sakāve - vientuļnieks Gautama izvairās no

līdzīga veida nenožīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

24. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenožīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: pareģojot, ka būs Mēness aptumsums, būs Saules aptumsums, būs zvaigžņu aptumsums, būs Mēness un Saules kustība to ierastajā gaitā, būs Mēness un Saules kustība neierastajā gaitā, būs zvaigžņu kustība to ierastajā gaitā, būs zvaigžņu kustība neierastā gaitā, būs meteoru krišana, būs horizontu aptveroša blāzma, būs zemestrīce, būs pērkona negaiss, būs ausma, riets, aptumsums, Mēness, Saules, zvaigžņu attīrīšanās; pareģojot ka tāds rezultāts būs no Mēness aptumsuma, tāds rezultāts būs no Saules aptumsuma, tāds rezultāts būs no zvaigžņu aptumsuma, tāds rezultāts būs no Mēness un Saules kustības to ierastajā gaitā, tāds rezultāts būs no Mēness un Saules kustības to neierastajā gaitā, tāds rezultāts būs no zvaigžņu kustības to ierastajā gaitā, tāds rezultāts būs no zvaigžņu kustības to neierastajā gaitā, tāds rezultāts būs no meteoru krišanas, tāds rezultāts būs no horizontu aptverošās blāzmas, tāds rezultāts būs no zemestrīces, tāds rezultāts būs no pērkona negaisa, tāds rezultāts būs no ausmas, rieta, aptumsuma, Mēness, Saules, zvaigžņu attīrīšanās - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenožīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

25. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenožīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: pareģojot, ka būs bagātīgs lietus, būs nepietiekams lietus, būs pārtikas pārpilnība, būs pārtikas trūkums, būs miers, būs briesmas, būs slimība, būs veselība; skaitīt ar pirkstiem, izskaitļojot, veidojot pielikumus, sacerot dzejoļus, spriežot par dabu - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenožīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

26. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenožīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: nosakot labvēlīgu laiku jaunlaulātās ievešanai mājā, izdošanai pie vīra, miera pārrunām, ienaidam, parādu atprasīšanai, naudas izdošanai; ar burvestības palīdzību izsaucot laimi, izsaucot nelaimi, izsaucot abortu, nolēmējot mēli, nolēmējot locekļus, apvārdojot rīkas, apvārdojot ausis, iztaujājot spogulim nākotni, iztaujājot meiteni, iztaujājot dievu, godinot sauli, godinot lielo, izverdot liesmas no mutēs, piesaucot Siri (?) - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenožīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

27. “Tajā laikā, kad daži cienījami vientuļnieki un brahmaņi, apēduši ticīgo ziedoto pārtiku, iegūst līdzīgā veidā eksistences līdzekļus ar nenožīmīgām zināšanām un necildenu dzīvi, un tieši: lūdzoties dievu labvēlību, pildot solījumus, apvārdojot garus, uzturoties zemes mājiņās, izsaucot potenci, izsaucot impotenci, nosakot vietu būvniecībai, iesvētot vietu; veicot mutēs rituālu izskalošanu, apmazgāšanos, upurēšanu, izsaucot vemšanu, nosakot vemšanas līdzekli, caurejas līdzekli, augšas attīrīšanas līdzekli, lejas attīrīšanas līdzekli, galvu attīrošu, eļļu ausīm, atvieglojošu līdzekli acīm, zāles pret iesnām, acu smēri, eļļas; esot acu ārsti, ķirurgi, ārstējot bērņus, sniedzot ārstnieciskās saknes, atbrīvojot no vairs nevajadzīgām zālēm - vientuļnieks Gautama izvairās no līdzīga veida nenožīmīgām zināšanām un necildenas dzīves.” - lūk ko mūki, spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu. Lūk, mūki, cik nenožīmīgs, cik niecīgs un saistīts tikai ar tikumību ir tas, ko spēj pateikt pasaulīgais cilvēks, slavējot Tadhagatu.

Pabeigta garā nodaļa par tikumību.

28. Ir, mūki, arī citas zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

Kādas, gan mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu?

29. Ir mūki, daži vientuļnieki un brahmaņi, pievērsušies pagājušiem laikiem, sprieždami par pagājušiem laikiem, uz astoņpadsmit pamatiem izvīzīdami dažādus spriedumus par pagājušiem laikiem. Un izejot no kā, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem, sprieždami par pagājušiem laikiem, uz astoņpadsmit pamatiem izvīzīdami dažādus spriedumus par pagājušiem laikiem?

30. Ir mūki, daži, vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga?

31. Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras dažādas vietas, kurās bijis savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: vienā piedzimšanā, divās piedzimšanās, trijās piedzimšanās, četrās piedzimšanās, piecās piedzimšanās, desmit piedzimšanās, divdesmit piedzimšanās, trīsdesmit piedzimšanās, četrdesmit piedzimšanās, piecdesmit piedzimšanās, simt piedzimšanās, tūkstoš piedzimšanās, simt tūkstoš piedzimšanās, daudzu simtu tūkstošu piedzimšanās: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā viņš atceras par visu dažādo vietu, kurās bijis iepriekšējajās eksistencēs, detaļām un nosacījumiem. Un viņš apgalvo: “Mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi. Un kāpēc tā? Jo pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceros dažādas vietas, kurās biju savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: vienā piedzimšanā, divās piedzimšanās, trijās piedzimšanās, četrās piedzimšanās, piecās piedzimšanās, desmit piedzimšanās, divdesmit piedzimšanās, trīsdesmit piedzimšanās, četrdesmit piedzimšanās, piecdesmit piedzimšanās, simt piedzimšanās, tūkstoš piedzimšanās, simt tūkstoš piedzimšanās, daudzu simtu tūkstošu piedzimšanās: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi,

sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā es atceros par visu dažādo vietu, kurās biju savās iepriekšējajās eksistencēs detaļām un nosacījumiem. Tāpēc es zinu ka mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi.

Tāds, mūki, pirmais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga.

32. Kāds ir otrais nosacījums, uz kā pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami mūžību, mācīdami ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras dažādas vietas, kurās bijis savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: vienā pasaules satīšanās un attīšanās periodā, divos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, trijos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, četros pasaules satīšanās un attīšanās periodos, piecos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, desmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā viņš atceras par visu dažādo vietu, kurās bijis iepriekšējajās eksistencēs, detaļām un nosacījumiem. Un viņš apgalvo: “Mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi. Un kāpēc tā? Jo pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceros dažādas vietas, kurās biju savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: vienā pasaules satīšanās un attīšanās periodā, divos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, trijos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, četros pasaules satīšanās un attīšanās periodos, piecos pasaules satīšanās un attīšanās periodos, desmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā es atceros par visu dažādo vietu, kurās biju savās iepriekšējajās eksistencēs detaļām un nosacījumiem. Tāpēc es zinu ka mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi.

Tāds, mūki, otrais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga.

33. Kāds ir trešais nosacījums, uz kā pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami mūžību, mācīdami ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras dažādas vietas, kurās bijis savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: desmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, divdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, trīsdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, četrdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā viņš atceras par visu dažādo vietu, kurās bijis iepriekšējajās eksistencēs, detaļām un nosacījumiem. Un viņš apgalvo: “Mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi. Un kāpēc tā? Jo pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceros dažādas vietas, kurās biju savās iepriekšējās eksistencēs, un tieši: desmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, divdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, trīsdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos, četrdesmit pasaules satīšanās un attīšanās periodos: “Tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu citā vietā. Un tur es dzīvoju ar tādu un tādu vārdu, tādā un tādā dzimtā, tādā un tādā sabiedrībā, ar tādu un tādu iztikšanu, izjutu tādu un tādu laimi un nelaimi, sasniedzu tādu un tādu dzīves ilgumu. Pēc tam, atstājis to eksistenci, es no jauna piedzimu šeit.” – tā es atceros par visu dažādo vietu, kurās biju savās iepriekšējajās eksistencēs detaļām un nosacījumiem. Tāpēc es zinu ka mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi.

Tāds, mūki, trešais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga.

34. Kāds ir ceturtais nosacījums, uz kā pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami mūžību, mācīdami ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga?

Lūk, mūki, kāds nebūt vientuļnieks vai brahmanis nododas loģiskajai spriestspējai, cēloņsakarību pētīšanai. Un pārliecinājies spriestspējā, izsecinājis pētniecībā, viņš apgalvo savu personīgo slēdzienu: “Mūžīgs ir savs “es”, mūžīga ir pasaule – neauglīga, stāvoša kā stingri nostiprināta kalna virsotne, kā stabs, un kad šīs būtnes klejo, pāriet no vienas eksistēšanas citā, atstāj eksistenci, piedzimst no jauna, un tā mūžīgi.”

Tāds, mūki, ceturtais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga.

35. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, mūžību sludinoši, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina mūžību un māca, ka gan savs “es”, ir mūžīgs, gan pasaule ir mūžīga, to dara uz šiem četriem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

36. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

37. Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

Pabeigta pirmā nodaļa par mācību.

II.

1. Ir mūki, daži, vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību; uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami daļēju mūžību un daļēju ne-mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga?

2. Laiku pa laikam, mūki, pienāk laiks, kad pēc gara perioda beigām šī pasaule saritinās. Kad pasaule saritinās, tad būtnes lielākoties pārdzimst gaismas pasaulē. Tur viņas atrodas ilgu, garu laika posmu, sastāvot no apziņas, uzņemot prieku, izstarojot mirdzumu, pārvietojoties brīvi gaisa telpā, brīnišķīgas.

3. Laiku pa laikam, mūki, pienāk laiks, kad pēc gara perioda beigām šī pasaule atritinās. Kad pasaule atritinās, tad parādās tukša Brahmas pils. Un tad viena vai otra būtne, vai nu no tā ka beidzies viņas laiks, vai beigusies nopelnu darbība, atstāj eksistenci gaismas staru kopībā, un no jauna piedzimst Brahmas pilī. Tur tā atrodas ilgu, garu laika posmu, sastāvot no apziņas, uzņemot prieku, izstarojot mirdzumu, pārvietojoties brīvi gaisa telpā, brīnišķīga.

4. Tur tai, ilgu laiku atrazdamies vientuļībā, rodas trauksme, neapmierinātība, nemiers: “O, ja arī citas būtnes spētu sasniegt šejienes stāvokli!” Tad citas būtnes, vai nu no tā ka beidzies viņu laiks, vai beigusies nopelnu darbība, atstāj eksistenci gaismas staru kopībā, un no jauna piedzimst Brahmas pilī kā tās būtnes pavadoņi. Tur tās atrodas ilgu, garu laika posmu, sastāvot no apziņas, uzņemot prieku, izstarojot mirdzumu, pārvietojoties brīvi gaisa telpā, brīnišķīgi.

5. Tad, mūki, tā būtne, kura pirmā piedzima no jauna, sev saka tā: “Es – Brahma, diženais Brahma, uzvarošais, neuzvaramais, visuredzošais, visu varošais, valdnieks, radītājs, veidotājs, vislabākais iekārtotājs, pavēlnieks, pagātnes un nākotnes tēvs! Manis radītas ir šīs būtnes. Kāds tam iemesls? Agrāk taču es sev teicu tā:” O, ja arī citas būtnes spētu sasniegt šejienes stāvokli!” Tāda bija manas apziņas tiekšanās, un lūk citas būtnes sasniedza šejienes stāvokli. Un tās būtnes, kuras vēlāk no jauna piedzima, arī sev saka tā: “Viņš taču – godājamais Brahma, diženais Brahma, uzvarošais, neuzvaramais, visuredzošais, visu varošais, valdnieks, radītājs, veidotājs, vislabākais iekārtotājs, pavēlnieks, pagātnes un nākotnes tēvs. Mēs esam šā godājamā

Brahmas radīti. Kāds tam iemesls? Taču mēs redzējām, ka viņš pirmais piedzima šeit no jauna, bet mēs vēlāk piedzimām šeit no jauna”.

6. Un lūk, mūki, tā būtne, kura pirmā piedzima no jauna, ir ilglaicīga, un skaista, un spēcīga, toties tās būtnes, kuras vēlāk piedzima jo jauna, ir īslaicīgas, un neglītas, un nespēcīgas. Un var notikt tā, mūki, ka tā vai cita būtne, atstājusi eksistenci tajā kopībā, sasniedz šejienes zemes stāvokli. Sasniegusi šejienes zemes stāvokli, tā atstājusi māju, klejo bez pajumtes. Atstājot māju, un kļūstot par klejotāju bez pajumtes, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras to vietu, kurā bija savā iepriekšējā eksistēšanā, neatceras nevienu citu vietu, tikai to. Un tā saka: “Lūk tas godājamais Brahma, diženais Brahma, uzvarošais, neuzvaramais, visuredzošais, visu varošais, valdnieks, radītājs, veidotājs, vislabākais iekārtotājs, pavēlnieks, pagātnes un nākotnes tēvs – godājamais Brahma, kura radīti mēs esam, ir pastāvīgs, stingrs, mūžīgs, pārmaiņām nepakļauts un mūžīgi eksistē tāds. Toties mēs, kuri esam tā Brahmas radīti, - esam sasnieguši šejienes zemes stāvokli nepastāvīgi, nestingri, īslaicīgi, pakļauti aiziešanai no eksistences”.

Tāds, mūki, pirmais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga.

7. Kāds ir otrais nosacījums, uz kā pamatojoties un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami daļēju mūžību un daļēju ne-mūžību, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga?

Ir mūki, dievi vārdā “Baudu samaitātie”. Ilgu laiku viņi pavada pieķērušies līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei. Viņiem, atrodoties ilgstošā pieķeršanās līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei, izzūd pašattīstības spējas, un līdz ar pašattīstības spēju zaudēšanu tie dievi atstāj eksistenci tajā kopībā.

8. Un var notikt tā, mūki, ka tā vai cita būtne, atstājusi eksistenci tajā kopībā, sasniedz šejienes zemes stāvokli. Sasniegusi šejienes zemes stāvokli, tā atstājusi māju, klejo bez pajumtes. Atstājot māju, un kļūstot par klejotāju bez pajumtes, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras to vietu, kurā bija savā iepriekšējā eksistēšanā, neatceras nevienu citu vietu, tikai to.

9. Un tā saka: “Lūk tie godājamie dievi, kuri nav “Baudu samaitātie”, tie nepavada ilgu laiku pieķērušies līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei. Viņiem, neatrodoties ilgstošā pieķeršanās līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei, neizzūd pašattīstības spējas, tie dievi neatstāj eksistenci tajā kopībā, ir pastāvīgi, stingri, mūžīgi, nepakļauti pārmaiņām un tādi ir mūžīgi. Toties mēs, kuri bijām “Baudu samaitātie”, mēs ilgu laiku pavadījām pieķērušies līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei. Mums, atrodoties ilgstošā pieķeršanās līksmībai, apmierinājumam, saldkaislei, izzuda pašattīstības spējas, un līdz ar pašattīstības spēju zaudēšanu mēs atstājām eksistenci tajā kopībā, sasniedzām šejienes zemes stāvokli nepastāvīgi, nestingri, īslaicīgi, pakļauti aiziešanai no eksistences”.

Tāds, mūki, otrais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga.

10. Kāds ir trešais nosacījums, uz kā pamatojoties un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami daļēju mūžību un daļēju ne-mūžību, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga?

Ir mūki, dievi vārdā “Saprāta samaitātie”. Ilgu laiku viņi spriež viens par otru. Kad viņi ilgu laiku spriež viens par otru, samaitājas to domas vienam par otru. Samaitājoties domām vienam par otru, novājinās viņu ķermeņi, novājinās domas. Tie dievi pamet eksistenci tajā kopībā.

11. Un var notikt tā, mūki, ka tā vai cita būtne, atstājusi eksistenci tajā kopībā, sasniedz šejienes [zemes] stāvokli. Sasniegusi šejienes stāvokli, tā atstājusi māju, klejo bez pajumtes. Atstājot māju, un kļūstot par klejotāju bez pajumtes, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras to vietu, kurā bija savā iepriekšējā eksistēšanā, neatceras nevienu citu vietu, tikai to.

12. Un tā saka: “Lūk tie godājamie dievi, kuri nav “Saprāta samaitātie”, tie nepavada ilgu laiku spriezdami viens par otru. Kad tie nepavada ilgu laiku spriezdami viens par otru, nesamaitājas to domas vienam par otru. Nesamaitāti ar domām vienam par otru, viņu nenovājinās ķermeņi, nenovājinās domas. Tie dievi neatstāj eksistenci tajā kopībā, ir pastāvīgi, stingri, mūžīgi, nepakļauti pārmaiņām un tādi ir mūžīgi. Toties mēs, kuri bijām “Saprāta samaitātie”, mēs ilgu laiku spriedām viens par otru. Kad mēs ilgu laiku spriedām viens par otru, samaitājās mūsu domas vienam par otru. Samaitājoties domām vienam par otru, novājinājās mūsu ķermeņi, novājinājās domas. Pametuši eksistenci tajā kopībā, mēs sasniedzām šejienes zemes stāvokli nepastāvīgi, nestingri, īslaicīgi, pakļauti aiziešanai no eksistences”.

Tāds, mūki, trešais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga.

13. Kāds ir ceturtais nosacījums, uz kā pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību mācīdami ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga?

Lūk, mūki, kāds nebūt vientuļnieks vai brahmanis nododas loģiskajai spriestspējai, cēloņsakarību pētīšanai. Un pārliecinājies spriestspējā, izsecinājis pētniecībā, viņš apgalvo savu personīgo slēdzienu: “Lūk tas, ko saucam par acīm, un ausīm, un degunu, un mēli, un ķermeni – tas savs “es”, ir nepastāvīgs, nestingrs, nemūžīgs, pakļauts pārmaiņām. Savukārt tas, ko saucam par domām, vai saprātu, vai apziņu, – tas savs “es” – pastāvīgs, stingrs, mūžīgs, pārmaiņām nepakļauts un tāds ir mūžīgi”.

Tāds, mūki, ceturtais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji nemūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji nemūžīga.

14. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, daļēji mūžību, daļēji ne-mūžību sludinoši, uz četriem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji ne-mūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību un māca, ka gan savs “es”, ir daļēji mūžīgs, daļēji nemūžīgs, gan pasaule ir daļēji mūžīga, daļēji ne-mūžīga, to dara uz šiem četriem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

15. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

16. Ir mūki, daži, vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši galīgumu vai bezgalīgumu, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami galīgumu vai bezgalīgumu, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga?

17. Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinās pasaules galīgumu. Un viņš apgalvo: “Šī pasaule ir galīga, visapkārt ierobežota. Kāpēc gan? Tāpēc ka pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinājos pasaules galīgumu. No tā arī es zinu ka šī pasaule ir galīga, visapkārt ierobežota”.

Tāds mūki, pirmais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina galīgumu vai bezgalīgumu, mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga.

18. Kāds ir otrais nosacījums, uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami galīgumu vai bezgalīgumu, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinās pasaules bezgalīgumu. Un viņš apgalvo: “Šī pasaule ir bezgalīga, neierobežota. Tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir galīga, visapkārt ierobežota”, nav taisnība. Šī pasaule ir bezgalīga, neierobežota. Kāpēc gan? Tāpēc ka pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinājos pasaules bezgalīgumu. No tā arī es zinu ka šī pasaule ir bezgalīga, neierobežota”.

Tāds mūki, otrais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina galīgumu vai bezgalīgumu, mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga.

19. Kāds ir trešais nosacījums, uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami galīgumu vai bezgalīgumu, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinās pasaules galīgumu augšā un apakšā, un apziņā apzinās tās bezgalīgumu – šķērsām (sānos). Un viņš apgalvo: “Šī pasaule gan galīga, gan bezgalīga”. Tiem vientuļniekiem un

brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir galīga, visapkārt ierobežota”, nav taisnība. Un tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir bezgalīga, neierobežota”, tāpat nav taisnība. Šī pasaule ir gan galīga, gan bezgalīga. Kāpēc gan? Tāpēc ka pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, es panācu tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu apzinājos pasaules galīgumu augšā un apakšā, un apziņā apzinās tās bezgalīgumu – šķērsām. No tā arī es zinu ka šī pasaule ir gan galīga, gan bezgalīga.

Tāds mūki, trešais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina galīgumu vai bezgalīgumu, mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga.

20. Kāds ir ceturtais nosacījums, uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami galīgumu vai bezgalīgumu, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis, nododas loģiskajai spriestspējai, cēloņsakarību pētīšanai. Un pārliecinājies spriestspējā, izsecinājis pētniecībā, viņš apgalvo savu personīgo slēdzienu: ”Šī pasaule ir ne galīga, ne bezgalīga”. Tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir galīga, visapkārt ierobežota”, nav taisnība. Un tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir bezgalīga, neierobežota”, tāpat nav taisnība. Un tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri apgalvo: “Šī pasaule ir gan galīga, gan bezgalīga”, tāpat nav taisnība. Šī pasaule ir ne galīga, ne bezgalīga”.

Tāds mūki, ceturtais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina galīgumu vai bezgalīgumu, mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga.

21. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, galīgumu vai bezgalīgumu sludinoši, uz četriem pamatiem mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri [sludina] galīgumu vai bezgalīgumu, un māca pasaule ir galīga vai bezgalīga, to dara uz šiem četriem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

22. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izžušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīs tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

23. Ir mūki, daži vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis?

24. Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis nesaprot kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprot kas atbilstoši patiesībai nav labi. Sev viņš saka: “Es taču nesaprotu, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprotu kas atbilstoši patiesībai nav labi. Un lūk, ja nesaprazdams, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprazdams kas atbilstoši patiesībai

nav labi, es sāktu izskaidrot, kas ir labi, sāktu izskaidrot, kas nav labi, tad mani pārņemtu tiekšanās vai kaisle, vai ienaidis vai riebums. Ja mani pārņemtu tiekšanās vai kaisle, vai ienaidis vai riebums, tad man nebūs taisnība. Ja man nebūs taisnība, manī radīsies trauksme. Ja manī radīsies trauksme, tad man izveidosies šķēršļi.” Un tā baidīdamies sniegt nepareizu atbildi, izvairoties sniegt nepareizu atbildi, viņš neizskaidro, kas labs, neizskaidro kas nav labs – bet sniedz izvairīgu atbildi, kad viņiem uzdod vienu vai otru jautājumu, gluži kā slidenas zivis: “Es neuzskatu ka tas. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu citādāk. Es neuzskatu ka nav. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē.”

Tāds mūki, pirmais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis.

25. Kāds ir otrais nosacījums, no kura izejot un uz kuru pamatojoties runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis nesaprot kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprot kas atbilstoši patiesībai nav labi. Sev viņš saka: “Es taču nesaprotu, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprotu kas atbilstoši patiesībai nav labi. Un lūk, ja nesaprazdams, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprazdams kas atbilstoši patiesībai nav labi, es sāktu izskaidrot, kas ir labi, sāktu izskaidrot, kas nav labi, tad mani pārņemtu tiekšanās vai kaisle, vai ienaidis vai riebums. Ja mani pārņemtu tiekšanās vai kaisle, vai ienaidis vai riebums, tad es kļūtu atkarīgs. Ja es kļūtu atkarīgs, manī radīsies trauksme. Ja manī radīsies trauksme, tad man izveidosies šķēršļi.” Un tā baidīdamies no atkarības, izvairoties sniegt nepareizu atbildi, viņš neizskaidro, kas labs, neizskaidro kas nav labs – bet sniedz izvairīgu atbildi, kad viņiem uzdod vienu vai otru jautājumu, gluži kā slidenas zivis: “Es neuzskatu ka tas. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu citādāk. Es neuzskatu ka nav. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē.”

Tāds mūki, otrais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis.

26. Kāds ir trešais nosacījums, no kura izejot un uz kuru pamatojoties runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis?

Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis nesaprot kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprot kas atbilstoši patiesībai nav labi. Sev viņš saka: “Es taču nesaprotu, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprotu kas atbilstoši patiesībai nav labi. Un lūk, ja nesaprazdams, kas atbilstoši patiesībai ir labi, nesaprazdams kas atbilstoši patiesībai nav labi, es sāktu izskaidrot, kas ir labi, sāktu izskaidrot, kas nav labi, tad mani sāktu pakāpeniski izprašņāt, jautāt par pierādījumiem, apstrīdēt – ir taču tādi vientuļnieki vai brahmaņi, gudri, prasmīgi strīdos, gluži kā matu skaldīt spējīgi, kuri spējīgi, es pat teiktu – ar saviem panākumiem uzšķērst melīgos uzskatus. Un ja viņi sāktu mani pakāpeniski izprašņāt, jautāt par pierādījumiem, apstrīdēt, es taču nespētu sniegt viņiem paskaidrojumu. Un [ja] es nespētu sniegt viņiem paskaidrojumu, tad manī rastos trauksme. Un ja manī rastos trauksme, tad man izveidosies šķēršļi”. Un tā baidīdamies no izprašņāšanas, izvairoties no izprašņāšanas, viņš neizskaidro, kas labs, neizskaidro kas nav labs – bet sniedz izvairīgu atbildi, kad viņiem uzdod vienu vai otru jautājumu, gluži kā slidenas zivis: “Es neuzskatu ka tas. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu citādāk. Es neuzskatu ka nav. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē.”

Tāds mūki, trešais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis.

27. Kāds ir ceturtais nosacījums, no kura izejot un uz kuru pamatojoties runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis?

Lūk, mūki, kāds nebūt vientuļnieks vai brahmanis, stulbs, nesaprātīgs, gan aiz mulķības, gan aiz nesaprātīguma sniedz izvairīgu atbildi, kad viņam uzdod vienu vai otru jautājumu, - izvairīgu, gluži kā slidenas zivs: “Ja tu man jautātu “Vai eksistē cita pasaule?” un es uzskatītu, ka cita pasaule eksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka cita pasaule eksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai cita pasaule neeksistē?” un es uzskatītu, ka cita pasaule neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka cita pasaule neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai cita pasaule gan eksistē, gan neeksistē?” un es uzskatītu, ka cita pasaule gan eksistē, gan neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka cita pasaule gan eksistē, gan neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai cita pasaule gan ne eksistē, gan ne neeksistē?” un es uzskatītu, ka cita pasaule gan ne eksistē, gan ne neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka cita pasaule gan eksistē, gan ne neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan eksistē, gan neeksistē?” un es uzskatītu, ka sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan eksistē, gan neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan eksistē, gan neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan ne eksistē, gan ne neeksistē?” un es uzskatītu, ka sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan ne eksistē, gan ne neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka sevi paši brīnumaini dzemdējušie gan ne eksistē, gan ne neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai labo un slikto darbu nobriedušais auglis (karma) eksistē?” un es uzskatītu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis eksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis eksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai labo un slikto darbu nobriedušais auglis neeksistē?” un es uzskatītu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan eksistē, gan neeksistē?” un es uzskatītu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan eksistē, gan neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan eksistē, gan neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan ne eksistē, gan ne neeksistē?” un es uzskatītu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan ne eksistē, gan ne neeksistē, tad es viņam paskaidrotu, ka labo un slikto darbu nobriedušais auglis gan ne eksistē, gan ne neeksistē. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu

ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai Tadhagata eksistē pēc nāves?” un es uzskatītu, ka Tadhagata eksistē pēc nāves, tad es viņam paskaidrotu, ka Tadhagata eksistē pēc nāves. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai Tadhagata neeksistē pēc nāves?” un es uzskatītu, ka Tadhagata neeksistē pēc nāves, tad es viņam paskaidrotu, ka Tadhagata neeksistē pēc nāves. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai Tadhagata gan eksistē, gan neeksistē pēc nāves?” un es uzskatītu, ka Tadhagata gan eksistē, gan neeksistē pēc nāves, tad es viņam paskaidrotu, ka Tadhagata gan eksistē, gan neeksistē pēc nāves. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē. Ja tu man jautātu “Vai Tadhagata gan ne eksistē, gan ne neeksistē pēc nāves?” un es uzskatītu, ka Tadhagata gan ne eksistē, gan ne neeksistē pēc nāves, tad es viņam paskaidrotu, ka Tadhagata gan eksistē, gan neeksistē pēc nāves. Bet es to neuzskatu. Es neuzskatu tā. Es neuzskatu savādāk. Es neuzskatu ka nē. Es neuzskatu ka nepareizi, ka nē.

Tāds mūki, ceturtais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludina galīgumu vai bezgalīgumu, mācīdami, ka pasaule ir galīga vai bezgalīga.

28. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, uz četriem nosacījumiem atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, atbildot izvairīgām runām, kad viņiem uzdot vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis. to dara uz šiem četriem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

29. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

30. Ir mūki, daži vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši bez cēloņa rašanos, uz diviem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši bez cēloņa rašanos, uz diviem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa?

31. Ir mūki, dievi vārdā “Neapzinātās būtnes” – rodoties apziņai, tie dievi atstāj eksistenci tajā kopībā. Un var notikt tā, mūki, ka tā vai cita būtne, atstājusi eksistenci tajā kopībā, sasniedz šejienes zemes stāvokli. Sasniegusi šejienes stāvokli, tā atstājusi māju, klejo bez pajumtes. Atstājot māju, un kļūstot par klejotāju bez pajumtes, pateicoties uzcītībai, pateicoties pienācīgai centībai, pateicoties nopietnībai, pateicoties pareizai prāta noskaņošanai, panāk tādu apziņas koncentrāciju, ka ar koncentrētu apziņu atceras savas apziņas rašanos, bet bez tā neatceras neko citu. Un viņš apgalvo: “Gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa. Kāpēc tā? Tāpēc, ka iepriekš manis nebija, toties tagad es esmu; iepriekš neeksistējis, tagad eksistēju”.

32. Kāds ir otrais nosacījums, no kura izejot un uz kuru pamatojoties runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi sludinoši bez cēloņa rašanos, uz diviem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa?

Lūk, mūki, kāds nebūt vientuļnieks vai brahmanis nododas loģiskajai spriestspējai, cēloņsakarību pētīšanai. Un pārliecinājies spriestspējā, izsecinājis pētniecībā, viņš apgalvo savu personīgo slēdzienu:” gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa”. Tāds mūki, otrais nosacījums, no kura izejot, un uz kuru pamatojoties daži vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši bez cēloņa rašanos, uz diviem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa.

33. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši bez cēloņa rašanos, uz diviem pamatiem mācīdami, ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina bez cēloņa rašanos, un māca ka gan savs “es”, gan pasaule radušies bez cēloņa, to dara uz šiem diviem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

34. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izžušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

35. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, pievērsušies pagājušiem laikiem, sprieždami par pagājušiem laikiem, uz astoņpadsmit pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par pagājušiem laikiem.. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem, sprieždami par pagājušiem laikiem, izvirzīdami dažādus spriedumus par pagājušiem laikiem, to dara uz šiem astoņpadsmit pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

36. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izžušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

37. Ir mūki, daži vientuļnieki un brahmaņi, pievērsušies laikiem, sprieždami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku. Un izejot no kā, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies laikiem, sprieždami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku?

38. Ir, mūki, daži brahmaņi un vientuļnieki, sludinoši apziņu pēc nāves, uz sešpadsmit pamatiem mācīdami, ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši apziņu pēc nāves, uz sešpadsmit pamatiem mācīdami, ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu?

Pēc nāves savam “es” piemīt forma, brīva no slimības, apveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” nepiemīt forma, brīva no slimības, apveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan piemīt, gan nepiemīt forma, brīva no slimības, apveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan ne piemīt, gan ne nepiemīt forma, brīva no slimības, apveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir galīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir bezgalīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan galīgs, gan bezgalīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan ne galīgs, gan ne bezgalīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” apzinās vienotību, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” apzinās daudzveidīgumu, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” apzinās ierobežotību, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” apzinās neierobežotību, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir vispārēji laimīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir vispārēji nelaimīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan vispārēji laimīgs, gan vispārēji nelaimīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan vispārēji ne laimīgs, gan vispārēji ne nelaimīgs, brīvs no slimības, apveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to.

39. Tādi, mūki, šie brahmaņi un vientuļnieki, sludinoši apziņu pēc nāves, uz astoņpadsmit pamatiem mācīdami, ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši apziņu pēc nāves, mācīdami, ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu, to dara uz šiem astoņpadsmit pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

40. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

Pabeigta otrā nodaļa par mācību.

III.

1. Ir mūki, daži, vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši apziņas neesamību pēc nāves, uz astoņiem pamatojumiem mācīdami ka savs “es” pēc nāves nav apveltīts ar apziņu. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami apziņas neesamību pēc nāves, uz astoņiem pamatiem mācīdami ka savs “es” pēc nāves nav apveltīts ar apziņu?

2. Pēc nāves savam “es” piemīt forma, brīva no slimības, neapveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” nepiemīt forma, brīva no slimības, neapveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan piemīt, gan nepiemīt forma, brīva no slimības, neapveltīta ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan ne piemīt, gan ne nepiemīt forma, brīva no slimības, neapveltīta ar

apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir galīgs, brīvs no slimības, neapveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir bezgalīgs, brīvs no slimības, neapveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan galīgs, gan bezgalīgs, brīvs no slimības, neapveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan ne galīgs, gan ne bezgalīgs, brīvs no slimības, neapveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to.

3. Tādi, mūki, šie brahmaņi un vientuļnieki, sludinoši apziņas neesamību pēc nāves, uz astoņiem pamatiem mācīdami, ka savs “es” pēc nāves nav apveltīts ar apziņu. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši apziņas neesamību pēc nāves, mācīdami, ka savs “es” pēc nāves nav apveltīts ar apziņu, to dara uz šiem astoņiem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

4. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

5. Ir mūki, daži, vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši ka pēc nāves nav nedz apziņas, nedz apziņas neesamības, uz astoņiem pamatiem mācīdami ka savs “es” pēc nāves nav nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami ka pēc nāves nav nedz apziņas, nedz apziņas neesamības, uz astoņiem pamatiem mācīdami ka savs “es” pēc nāves nav nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu?

6. Pēc nāves savam “es” piemīt forma, brīva no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” nepiemīt forma, brīva no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan piemīt, gan nepiemīt forma, brīva no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savam “es” gan ne piemīt, gan ne nepiemīt forma, brīva no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir galīgs, brīvs no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir bezgalīgs, brīvs no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan galīgs, gan bezgalīgs, brīvs no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to. Pēc nāves savs “es” ir gan ne galīgs, gan ne bezgalīgs, brīvs no slimības, nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu” – tā viņi māca par to.

7. Tādi, mūki, šie brahmaņi un vientuļnieki, sludinoši ka pēc nāves nav nedz apziņas, nedz apziņas neesamības, uz astoņiem pamatiem mācīdami ka savs “es” pēc nāves nav nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši ka pēc nāves nav nedz apziņas, nedz apziņas neesamības, mācīdami, ka savs “es” pēc nāves nav nedz apveltīts ar apziņu, nedz nepaveltīts ar apziņu, to dara uz šiem astoņiem pamatojumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

8. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata

saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

9. Ir mūki, daži vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši sagrūšanu, uz septiņiem pamatiem mācoši par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību?

10. Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis apgalvo, sekodams šādam uzskatam: “Tā kā, cienījamais, tam savam “es” piemīt forma, sastāv no četriem lielajiem elementiem, dzimis no tēva un mātes, sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. – Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

11. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – dievišķīgs, ar piemītošu formu, pie sajūtu pasaules piederošs, pārtikdams no materiālas barības. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

12. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – dievišķīgs, ar piemītošu formu, sastāvošs no apziņas, apveltīts ar visām lielajām un mazajām daļām, neierobežots dzīves spējās. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

13. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – kas pilnībā pārvarējis formas apziņu, atbrīvojies no pretdarbības apziņas, atteicies no daudzveidības apziņas, sasniedzis bezgalīgās telpas līmeni un domā: “Telpa ir bezgalīga”. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

14. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – kas pilnībā pārvarējis bezgalīgās telpas līmeni, sasniedzis bezgalīgās apziņas līmeni un domā: “Apziņa ir bezgalīga”. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

15. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – kas pilnībā pārvarējis bezgalīgās apziņas līmeni, sasniedzis visa kā neesamības līmeni un domā: “Nekas neeksistē”. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

16. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nav pakļauts tik pilnīgai sagrūšanai. Eksistē taču, cienījamais, cits savs “es” – kas pilnībā pārvarējis visa kā neesamības līmeni, sasniedzis līmeni, kur nav nedz apziņas, nedz apziņas neesamības, un domā: “Tas nes mieru, tas visaugstākais”. Tu to nepazīsti, neredzi. Es to pazīstu, redzu. Un lūk, cienījamais, tā ka tas savs “es” sabrūk un izzūd pēc ķermeņa sabrukšanas, neeksistē pēc nāves, pa cik, cienījamais, tas savs “es” pakļauts pilnīgai sagrūšanai”. - Tā daži māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību.

17. Tādi, mūki, tie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši sagrūšanu, uz septiņiem pamatiem mācoši par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši sagrūšanu un māca par sagrūšanu, izzušanu, dzīvo būtņu iznīcību, to dara uz šiem septiņiem nosacījumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu nosacījuma.

18. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

19. Ir mūki, daži vientuļnieki un sludinoši atbrīvošanos redzamajā pasaulē, uz pieciem pamatiem mācīdami par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Un uz ko pamatojoties, un par ko runā šie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinādami atbrīvošanos redzamajā pasaulē, uz pieciem pamatiem mācīdami par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē?

20. Lūk, mūki, kāds vientuļnieks vai brahmanis apgalvo, sekodams šādam uzskatam: ”Cik daudz, cienījamais, tas savs “es” izbauda, būdams apveltīts un aprīkots ar piecām sajūtu pazīmēm, tik daudz, cienījamais, tas savs “es” arī sasniedz atbrīvošanos redzamajā pasaulē.” – Tā daži māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē.

21. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nerasniedz tik augstu atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Un kāpēc? Jo sajūtu baudas, cienījamais, ir nepastāvīgas, nelaimi nesošas, mainīgas pēc savas dabas, dēļ to mainīguma un nepastāvības rodas bēdas, raudas, nelaimes, neapmierinātība, nemiers. Un tik daudz, cienījamais, cik daudz tas savs “es” atbrīvojies no sajūtu baudām, atbrīvojies no sliktajām īpašībām, sasniedzot apceres pirmo pakāpi – saistītu ar koncentrētu prātu un padziļinātu spriestspēju, vientuļniecības radītu, prieku un laimi sniedzosu – un atrodas

tajā, tik ilgi, cienījamais, ka savs “es” arī sasniedz augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē’. - Tā daži māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē.

22. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nerasniedz tik augstu atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Un kāpēc? Jo jau reiz tur ir koncentrēts prāts un padziļināta spriestspēja, tad tas stāvoklis tiek uzskatīts par rupju. Un tā kā, cienījamais, tas savs “es” pārvarējis koncentrēto prātu un padziļināto spriestspēju, sasniedz apceres otro pakāpi – sniedzošu iekšējo nomierināšanos un sakārtotību sirdī, atbrīvojies no koncentrētā prāta, atbrīvojies no padziļinātās spriestspējas, koncentrētības radītu, prieku un laimi sniedzošu – un atrodas tajā, tik ilgi, cienījamais, ka savs “es” arī sasniedz augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē’. - Tā daži māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē.

23. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nerasniedz tik augstu atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Un kāpēc? Ja jau reiz tur ir prieka un laimes sasniegšana sirdī, tad tas stāvoklis tiek uzskatīts par rupju. Un tā kā cienījamais, tas savs “es” novēršas no prieka un atrodas līdzsvarotībā, apveltīts ar pašapzināšanās un iedziļināšanās spēju, un ķermeniski izjūt to laimi, ko viedie apraksta kā: “Līdzsvarotais, apveltīts ar pašapzināšanās spēju, atrodošais laimē”, sasniedz trešo apceres pakāpi, – un atrodas tajā, tik ilgi, cienījamais, ka savs “es” arī sasniedz augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē’. - Tā daži māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē.

24. Kāds cits viņam atbild: “Eksistē, cienījamais, tas savs “es”, par ko tu runā. Es neapgalvoju ka tā nav. Taču tas savs “es”, cienījamais, nerasniedz tik augstu atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Un kāpēc? Ja jau reiz tur sirds izjūt laimi, tad tas stāvoklis tiek uzskatīts par rupju. Un tā kā cienījamais, tas savs “es” atsakās no laimes, atsakās no nelaimes, atbrīvojies no iepriekšējās apmierinātības un neapmierinātības, sasniedz ceturto apceres pakāpi – atbrīvojies no nelaimes, atbrīvojies no laimes, pašatpazīšanas spējā un līdzsvarotībā attīrījies – un atrodas tajā, tik ilgi, cienījamais, ka savs “es” arī sasniedz augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē’. - Tā daži māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē.

25. Tādi, mūki, ir tie cienījamie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši atbrīvošanos redzamajā pasaulē, uz pieciem pamatiem mācīdami par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, sludinoši atbrīvošanos redzamajā pasaulē, un mācot par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē, to dara uz šiem pieciem nosacījumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu nosacījuma.

26. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izzušānu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīinis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

27. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, pievērsušies nākamajiem laikiem sprieždami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri

pievērsušies nākotnes laikiem, sprieždami par nākotnes laiku, izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku, to dara uz šiem četrdesmit četriem nosacījumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

28. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izžušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

29. Tādi, mūki, šie vientuļnieki un brahmaņi, pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, uz sešdesmit diviem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku. Tā, mūki, visi šie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagātnes laikam un nākotnes laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku nākotnes laiku, to dara uz šiem sešdesmit diviem nosacījumiem, vai uz kāda viena no tiem – bez tiem tam nav citu pamatojumu.

30. Un tā, mūki, Tadhagata saprot: “Šie mācības pamati tā un tā sasniegti, tā un tā pieņemti, noved pie tā un tā, to un to atnes nākošajā eksistēšanā”. Un Tadhagata saprot tos, un saprot izejošo ārpus to robežām, un nepiesaistās tai izpratnei; nepiesaistījies viņš atrod mierinājumu savā sirdī. Atbilstoši izpratis patiesību un rašanos, un izžušanu, un saldo un rūgto, un sajūtas pārvarējis, Tadhagata, mūki, atbrīvojies, atmetis visas atkarības.

31. Tādas, mūki, ir šīs zināšanas – dziļas, grūtas izskatīšanai, grūtas izprašanai, mieru nesošas, cildenas, nepieejamas vienkāršai spriestspējai, smalkas, izprotamas vien gudrajiem, kuras cildina pats Tadhagata, iepazīnis tās un skatījis pats savām acīm, un patiesi, kuru dēļ ir pienācīgi slavēt Tadhagatu.

32. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina mūžību un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir mūžīgi, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

33. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir daļēji mūžīgi, daļēji ne-mūžīgi, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

34. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina galīgumu vai bezgalīgumu, un uz četriem pamatiem māca ka pasaule ir galīga vai bezgalīga, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

35. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, un uz četriem pamatiem sniedz izvairīgas atbildes, kad tiem uzdod vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

36. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina rašanos bez cēloņa, un uz diviem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule

radusies bez cēloņa, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

37. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagātnes laikam un spriež par pagājušajiem laikiem, un uz astoņpadsmit pamatiem izvirza dažādus spriedumus par pagājušajiem laikiem, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

38. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņu pēc nāves, un uz sešpadsmit pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

39. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņas neesamību pēc nāves un uz astoņiem pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves nav apveltīta ar apziņu, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

40. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina ka pēc nāves nav ne apziņa, ne apziņas neesamība, un uz astoņiem pamatiem māca ka pēc nāves nav nedz apziņa, nedz apziņas neesamība, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

41. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina sagraušānu un uz septiņiem pamatiem māca par sagraušānu, izzušānu un dzīvās būtnes iznīcību, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

42. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina atbrīvošanos redzamajā pasaulē un uz pieciem pamatiem māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

43. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies nākamajiem laikiem sprieddami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

44. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieddami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, uz sešdesmit diviem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku, tad tie cienījamie brahmaņi un vientuļnieki jūt, cik nezinoši un neredzoši, noraizējušies un satraukti, kā pakļauti alkām.

45. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina mūžību un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir mūžīgi, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

46. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir daļēji mūžīgi, daļēji ne-mūžīgi, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

47. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina galīgumu vai bezgalīgumu, un uz četriem pamatiem māca ka pasaule ir galīga vai bezgalīga, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

48. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, un uz četriem pamatiem sniedz izvairīgas atbildes, kad tiem

uzdod vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

49. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina rašanos bez cēloņa, un uz diviem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule radusies bez cēloņa, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

50. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagātnes laikam un spriež par pagājušajiem laikiem, un uz astoņpadsmit pamatiem izvērza dažādus spriedumus par pagājušajiem laikiem, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

51.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņu pēc nāves, un uz sešpadsmit pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

52.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņas neesamību pēc nāves un uz astoņiem pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves nav apveltīta ar apziņu, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

53. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina ka pēc nāves nav ne apziņa, ne apziņas neesamība, un uz astoņiem pamatiem māca ka pēc nāves nav nedz apziņa, nedz apziņas neesamība, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

54. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina sagrūšanu un uz septiņiem pamatiem māca par sagrūšanu, izzušanu un dzīvās būtnes iznīcību, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

55.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina atbrīvošanos redzamajā pasaulē un uz pieciem pamatiem māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

56. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies nākamajiem laikiem sprieždami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvēršdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

57. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, uz sešdesmit diviem pamatiem izvēršdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku, tam cēlonis ir jutekliskā uztvere.

58. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina mūžību un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir mūžīgi, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.

59. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir daļēji mūžīgi, daļēji ne-mūžīgi, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.

60. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina galīgumu vai bezgalīgumu, un uz četriem pamatiem māca ka pasaule ir galīga vai bezgalīga, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.

61. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, un uz četriem pamatiem sniedz izvairīgas atbildes, kad tiem uzdod vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.

62. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina rašanos bez cēloņa, un uz diviem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule radusies bez cēloņa, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
63. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagātnes laikam un spriež par pagājušajiem laikiem, un uz astoņpadsmit pamatiem izvirza dažādus spriedumus par pagājušajiem laikiem, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
- 64.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņu pēc nāves, un uz sešpadsmit pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
- 65.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina apziņas neesamību pēc nāves un uz astoņiem pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves nav apveltīta ar apziņu, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
66. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina ka pēc nāves nav ne apziņa, ne apziņas neesamība, un uz astoņiem pamatiem māca ka pēc nāves nav nedz apziņa, nedz apziņas neesamība, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
67. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina sagrūšanu un uz septiņiem pamatiem māca par sagrūšanu, izzušanu un dzīvās būtnes iznīcību, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
- 68.. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri sludina atbrīvošanos redzamajā pasaulē un uz pieciem pamatiem māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
69. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies nākamajiem laikiem sprieddami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
70. Un lūk, mūki, kas attiecas uz tiem vientuļniekiem un brahmaņiem, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieddami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, uz sešdesmit diviem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku, tad tik tiešām tā nevarētu notikt, ja viņi būtu izpratni sasnieguši citādi, nevis ar jutekliskās uztveres ceļu.
71. Un lūk, mūki, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina mūžību un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir mūžīgi, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina daļēju mūžību, daļēju ne-mūžību, un uz četriem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule ir daļēji mūžīgi, daļēji ne-mūžīgi, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina galīgumu vai bezgalīgumu, un uz četriem pamatiem māca ka pasaule ir galīga vai bezgalīga, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, un uz četriem pamatiem sniedz izvairīgas atbildes, kad tiem uzdod vienu vai otru jautājumu – izvairīgi, gluži kā slidenas zivis, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina rašanos bez cēloņa, un uz diviem pamatiem māca ka gan savs “es”, gan pasaule radusies bez cēloņa, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagātnes laikam un spriež par pagājušajiem laikiem, un uz astoņpadsmit pamatiem izvirza

dažādus spriedumus par pagājušajiem laikiem, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina apziņu pēc nāves, un uz sešpadsmit pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves apveltīts ar apziņu, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina apziņas neesamību pēc nāves un uz astoņiem pamatiem māca ka savs “es” pēc nāves nav apveltīta ar apziņu, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina ka pēc nāves nav ne apziņa, ne apziņas neesamība, un uz astoņiem pamatiem māca ka pēc nāves nav nedz apziņa, nedz apziņas neesamība, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina sagrūšanu un uz septiņiem pamatiem māca par sagrūšanu, izzušanu un dzīvās būtnes iznīcību, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri sludina atbrīvošanos redzamajā pasaulē un uz pieciem pamatiem māca par dzīvās būtnes augstāko atbrīvošanos redzamajā pasaulē, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies nākamajiem laikiem sprieždami par nākotnes laiku, uz četrdesmit četriem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par nākotnes laiku, tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, uz sešdesmit diviem pamatiem izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku – viņi visi izpratuši, secīgi iegūstot sešus jutekliskās uztveres orgānus. To sajūtas – alku cēlonis, alkas – atkarības cēlonis, atkarība – eksistences cēlonis, eksistence – dzimšanas cēlonis, dzimšana – vecuma, nāves cēlonis; no tā rodas bēdas, raudas, nelaiemes, neapmierinātība, nemiers. Un kad, mūki, bhikšu sapratis atbilstoši patiesībai gan rašanos, gan izzušanu, gan saldo, gan rūgto, un sešu jutekliskās uztveres orgānu pārvarēšanu, tad viņš arī izprot arī izejošo ārpus to ierobežotības.

72. Vai arī, mūki, visi tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku – ieslodzīti tīklā, pateicoties tiem sešdesmit diviem pamatojumiem, - viņi izraujas, bet izrāvušies paliek šeit; viņi izraujas, bet izrāvušies beigās sapinās šeit, iepinušies tīklā. Un līdzīgi tam, mūki, kā prasmīgs zvejnieks vai zvejnieka mācekļi, iemetis nelielā dīķī tīklu ar nelielām acīm, var sev pateikt: “Lūk, visas tās kaut cik lielās dzīvās radības, šajā dīķī mītošās, ieslodzītas manā tīklā - viņi izraujas, bet izrāvušies paliek šeit; viņi izraujas, bet izrāvušies beigās sapinās šeit, iepinušies tīklā”, - tieši tāpat, mūki, arī visi tie vientuļnieki un brahmaņi, kuri pievērsušies pagājušiem laikiem un pievērsušies nākamajiem laikiem, sprieždami par pagātnes laiku un nākotnes laiku, izvirzīdami dažādus spriedumus par pagātnes laiku un nākotnes laiku – ieslodzīti tīklā, pateicoties tiem sešdesmit diviem pamatojumiem, - viņi izraujas, bet izrāvušies paliek šeit; viņi izraujas, bet izrāvušies beigās sapinās šeit, iepinušies tīklā.

73. Tadhagatas ķermenī, mūki, sagrauts tas, kas ved pie eksistences. Kamēr ķermenis eksistēs, dievi un cilvēki to redzēs. Pēc ķermeņa sabrukšanas, pēc dzīves noslēguma dievi un cilvēki to neredzēs. Un līdzīgi tam, mūki, kā ja nošķelt zaru ar mango augļu ķekariem, visi pie zara augošie mango augļi, krīt līdzī – tieši tāpat, mūki, Tadhagatas ķermenī sagrauts viss, kas ved uz eksistēšanu. Kamēr ķermenis eksistēs, dievi un cilvēki to redzēs. Pēc ķermeņa sabrukšanas, pēc dzīves noslēguma dievi un cilvēki to neredzēs”.

74. Kad tas tika pateikts, godājamais Ananda tā teica Visgodājamākajam: “Cik brīnišķīgi, Godājamais Skolotāj! Cik neparasti, Godājamais Skolotāj! Godājamais Skolotāj, kā saucas šī mācība par patiesību?”

“Tā saproti šo mācību par patiesību, Ananda, kā “Labuma Tīklu”, saproti to kā “Patiesības Tīklu”, saproti to kā “Pilnības Tīklu”, saproti to kā “Uzskatu Tīklu”, saproti to kā “Nesalīdzināmo Uzvaru Cīņā”.

Tā teica Visgodājamākais un apmierinātie mūki priecājās par Godājamā Skolotāja vārdiem. Un tajā laikā, kad tika sniegti šie skaidrojumi, nodrebēja tūkstošs pasaulu.

Pabeigta pirmā Brahmadžāla sutta.